Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

3 päivänä lokakuuta 2013 *

Muutoksenhaku — Asetus (EY) N:o 1007/2009 — Hyljetuotteiden kauppa — Hyljetuotteiden tuontia ja myyntiä koskevat rajoitukset — Kumoamiskanne — Tutkittavaksi ottaminen — Luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden kanneoikeus — SEUT 263 artiklan neljäs kohta — Sääntelytoimen käsite — Lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet — Tehokasta oikeussuojaa koskeva perusoikeus

Asiassa C-583/11 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 21.11.2011,

Inuit Tapiriit Kanatami, kotipaikka Ottawa (Kanada),

Nattivak Hunters and Trappers Association, kotipaikka Qikiqtarjuaq (Kanada),

Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, kotipaikka Pangnirtung (Kanada),

Jaypootie Moesesie, kotipaikka Qikiqtarjuaq,

Allen Kooneeliusie, kotipaikka Qikiqtarjuaq,

Toomasie Newkingnak, kotipaikka Qikiqtarjuaq,

David Kuptana, kotipaikka Ulukhaktok (Kanada),

Karliin Aariak, kotipaikka Iqaluit (Kanada),

Canadian Seal Marketing Group, kotipaikka Quebec (Kanada),

Ta Ma Su Seal Products Inc., kotipaikka Cap-aux-Meules (Kanada),

Fur Institute of Canada, kotipaikka Ottawa,

NuTan Furs Inc., kotipaikka Catalina (Kanada),

GC Rieber Skinn AS, kotipaikka Bergen (Norja),

Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), kotipaikka Nuuk, Grönlanti (Tanska),

Johannes Egede, kotipaikka Nuuk, ja

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), kotipaikka Nuuk,

asiamiehinään avocat J. Bouckaert, avocat H. Viaene ja avocat D. Gillet,

valittajina,

ja jossa valittajien vastapuolina ja muina osapuolina ovat

Euroopan parlamentti, asiamiehinään I. Anagnostopoulou, D. Gauci ja L. Visaggio, ja

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään M. Moore ja K. Michoel,

vastaajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan komissio, asiamiehinään P. Oliver, E. White ja K. Mifsud-Bonnici, ja

Alankomaiden kuningaskunta,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: varapresidentti K. Lenaerts, joka hoitaa presidentin tehtäviä, jaostojen puheenjohtajat A. Tizzano, R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz (esittelevä tuomari), A. Rosas ja M. Berger sekä tuomarit U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh, A. Arabadjiev, J.-J. Kasel, M. Safjan, D. Šváby, A. Prechal ja C. Vajda,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Tourrès,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 20.11.2012 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 17.1.2013 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede ja Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) vaativat valituksessaan unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-18/10 6.9.2011 antaman määräyksen (Kok., s. II-5599; jäljempänä valituksenanalainen määräys), jolla unionin yleinen tuomioistuin jätti tutkimatta valittajien ja Efstathios Andreas Agathosin nostaman kanteen hyljetuotteiden kaupasta 16.9.2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1007/2009 (EUVL L 286, s. 36; jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamiseksi.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Riidanalainen asetus

2 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklan mukaan asetuksen tavoitteena on vahvistaa ”yhdenmukaiset säännöt hyljetuotteiden saattamisesta markkinoille”.

3 Riidanalaisen asetuksen 2 artiklan 4 alakohdan mukaan ”inuiitilla”tarkoitetaan ”inuiittien asuinalueilla eli arktisilla ja subarktisilla alueilla, joilla inuiiteilla on tai on perinteisesti ollut alkuperäiskansan oikeudet ja edut, eläviä alkuperäiskansan jäseniä, jotka inuiitit tunnustavat kansaansa kuuluviksi ja joihin luetaan seuraavat ryhmät: Alaskan inuiitit (Iñupiat) ja jupikit, Kanadan inuiitit (Inuvialuit), Grönlannin inuiitit (Kalaallit) ja Venäjän jupikit”.

4 Kyseisen asetuksen 3 artiklassa säädetään hyljetuotteiden markkinoille saattamista koskevista edellytyksistä seuraavaa:

”1. Hyljetuotteiden saattaminen markkinoille on sallittua ainoastaan silloin, kun hyljetuotteet ovat peräisin inuiittiyhteisöjen ja muiden alkuperäisyhteisöjen toimeentulonsa edistämiseksi harjoittamasta perinteisestä hylkeenpyynnistä. Näitä edellytyksiä sovelletaan tuontituotteiden osalta maahantuontihetkellä tai -paikassa.

2. Poiketen 1 kohdasta:

a) hyljetuotteiden tuonti on sallittua myös silloin, kun se on luonteeltaan satunnaista ja kun siinä on kyse ainoastaan matkailijoiden tai heidän perheidensä henkilökohtaiseen käyttöön tarkoitetuista tavaroista. Tavaroiden luonteen ja määrän on oltava sellainen, ettei tavaroita voida katsoa tuotavan kaupallisiin tarkoituksiin;

b) myös sellaisten hyljetuotteiden markkinoille saattaminen on sallittua, jotka on saatu sellaisen pyynnin sivutuotteena, jota säännellään kansallisessa lainsäädännössä ja joka suoritetaan ainoastaan merellisten luonnonvarojen kestävän hallinnoinnin vuoksi. Tällainen markkinoille saattaminen on sallittua ainoastaan, jos se on voittoa tavoittelematonta. Hyljetuotteiden luonteen ja määrän on oltava sellainen, ettei tuotteita voida katsoa saatettavan markkinoille kaupallisiin tarkoituksiin.

Tämän kohdan soveltaminen ei saa vaarantaa tämän asetuksen tavoitteen saavuttamista.

3. Komissio laatii 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun hallintomenettelyn mukaisesti tekniset ohjeet, joihin sisältyy suuntaa-antava luettelo yhdistetyn nimikkeistön koodeista, jotka voivat kattaa tämän artiklan mukaiset hyljetuotteet.

4. Tämän artiklan täytäntöönpanemiseksi toteutettavat toimenpiteet, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän asetuksen muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, hyväksytään 5 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan 3 kohdan soveltamista.”

Asetus (EU) N:o 737/2010

5 Komissio antoi 10.8.2010 riidanalaisen asetuksen 3 artiklan 4 kohdan nojalla yksityiskohtaisista säännöistä hyljetuotteiden kaupasta annetun asetuksen N:o 1007/2009 täytäntöönpanemiseksi asetuksen (EU) N:o 737/2010 (EUVL L 216, s. 1).

6 Kyseisen asetuksen 1 artiklan mukaan asetuksessa ”vahvistetaan yksityiskohtaiset säännöt hyljetuotteiden markkinoille saattamisesta asetuksen (EY) N:o 1007/2009 3 artiklan mukaisesti”.

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

7 Valittajat sekä Agathos nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 11.1.2010 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen riidanalaisen asetuksen kumoamiseksi.

8 Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto esittivät unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla oikeudenkäyntiväitteitä. Alankomaiden kuningaskunta ja komissio hyväksyttiin unionin yleisessä tuomioistuimessa väliintulijoiksi tukemaan parlamentin ja neuvoston vaatimuksia.

9 Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi kyseisen oikeudenkäyntiväitteen katsomalla, että valittajat ja Agathos eivät täyttäneet SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettuja tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

10 Unionin yleinen tuomioistuin totesi aluksi, että vaikka riidanalainen asetus on annettu EY:n perustamissopimuksen nojalla, kanteen, joka on nostettu EUT-sopimuksen voimaantulon jälkeen, tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä on tarkasteltava SEUT 263 artiklan perusteella.

11 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin tutki siinä vireillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset. Se arvioi tässä yhteydessä aluksi SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettua käsitettä ”sääntelytoimi”. Se tulkitsi tältä osin kyseistä määräystä sanamuodon mukaisesti, historiallisesti ja teleologisesti ja totesi valituksenalaisen määräyksen 41–51 kohdassa seuraavaa:

> ”41 Ensinnäkin on muistettava, että EY 230 artiklan neljännen kohdan nojalla luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt voivat nostaa kanteen päätöksestä yksittäistapausta koskevana toimena sekä sellaisesta yleisesti sovellettavasta toimesta kuin asetus, joka koskee niitä suoraan ja jolla vaikutetaan niihin niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. vastaavasti asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok., s. 197, Kok. Ep. I, s. 181, 223 kohta ja asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok., s. I-6677, 36 kohta).
>
> 42 SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta on tosin jätetty pois päätös-termi, mutta siinä on säilytetty nämä kaksi mahdollisuutta ja lisätty niihin kolmas. Siinä sallitaan kanteen nostaminen yksittäistapausta koskevista toimista, luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä suoraan ja erikseen koskevista yleisesti sovellettavista toimista sekä sääntelytoimista, jotka koskevat sitä suoraan ja jotka eivät edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä. Sääntely-sanan yleisen merkityksen perusteella kolmannessa mahdollisuudessa tarkoitetut toimet ovat nekin yleisesti sovellettavia.
>
> 43 Tässä yhteydessä on todettava, että tällä mahdollisuudella ei tarkoiteta kaikkia yleisesti sovellettavia toimia vaan niiden suppeampaa ryhmää eli sääntelytoimia.
>
> 44 SEUT 263 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään näet useista unionin eri toimien tyypeistä, joiden laillisuus voidaan tutkia; näitä ovat yhtäältä lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet ja toisaalta muut sitovat toimet, joiden tarkoituksena on tuottaa oikeusvaikutuksia suhteessa kolmansiin, ja nämä jälkimmäiset voivat olla yksittäistapausta koskevia toimia tai yleisesti sovellettavia toimia.

45 Tästä on pääteltävä, että SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa, luettuna yhdessä saman artiklan ensimmäisen kohdan kanssa, määrätään, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen toimista, jotka on osoitettu sille, sekä yhtäältä yleisesti sovellettavista toimista, jotka ovat lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia tai sääntelytoimia ja koskevat sitä suoraan ja erikseen, ja toisaalta tietyistä yleisesti sovellettavista toimista eli sääntelytoimista, jotka koskevat sitä suoraan ja jotka eivät edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä.

46 Lisäksi tällainen tulkinta ilmaisusta ’sääntely’ ja EUT-sopimuksen eri kieliversioiden vastaavista ilmaisuista, erotuksena ilmaisusta ’lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytty’, perustuu myös useisiin muihin EUT-sopimuksen määräyksiin ja erityisesti SEUT 114 artiklaan, joka koskee ’jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten’ lähentämistä.

47 Tältä osin on hylättävä [valittajien ja Agathosin] perustelu, jonka mukaan parlamentin ja neuvoston esittämässä, lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen toimien ja sääntelytoimien välisessä erottelussa, joka on vahvistettu edellä 42–45 kohdassa, on kyse määreen ’lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytty’ lisäämisestä ilmaisuun ’säädös’, jolla viitataan kahteen ensimmäiseen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettuun mahdollisuuteen. Kuten edellä 45 kohdassa tehdystä päätelmästä ilmenee, ilmaisulla ’säädös’ tarkoitetaan näiden kahden ensimmäisen mahdollisuuden yhteydessä paitsi toimia, jotka on osoitettu kyseiselle luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle, myös kaikkia lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia tai sääntelytoimia, jotka koskevat sitä suoraan ja erikseen. Jälkimmäisen mahdollisuuden soveltamisalaan kuuluvat erityisesti lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet ja sääntelytoimet, jotka edellyttävät täytäntöönpanotoimenpiteitä.

48 Lisäksi on tarkennettava, että – toisin kuin [valittajat ja Agathos] esittävät – SEUT 263 artiklan neljännen kohdan viimeisen osan sanamuodosta ilmenee, että jäsenvaltioiden tarkoituksena ei ollut rajata määräyksen soveltamisalaa pelkästään SEUT 290 artiklassa tarkoitettuihin, säädösvallan siirron nojalla annettuihin oikeudellisiin toimiin vaan yleisemmin sääntelytoimiin.

49 Toiseksi edellä 42–45 kohdassa esitetty SEUT 263 artiklan neljännen kohdan tulkinta saa vahvistusta tämän määräyksen antamiseen johtaneen prosessin synnystä, sillä määräystä ehdotettiin alun perin sopimukseksi Euroopan perustuslaista tehdyn ehdotuksen III-365 artiklan [4] kohdaksi. Eurooppa-valmistelukunnan puheenjohtajiston 12.5.2003 päivätystä muistiosta (valmistelukunnan sihteeristö, CONV 734/03) ilmeneekin erityisesti, että huolimatta ehdotuksesta EY 230 artiklan neljännen kohdan muuttamiseksi edellä tarkoitetulla tavalla siten, että siinä mainittaisiin ’yleisesti sovellettavat säädökset’, puheenjohtajisto hyväksyi toisen vaihtoehdon, jossa mainitaan ’sääntelytoimet’. Kuten edellä mainitusta muistiosta ilmenee, tämän muotoilun avulla voitiin ’tehdä ero lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen säädösten ja muiden säädösten (actes réglementaires) välillä ja rajoittaa yksityishenkilöiden mahdollisuutta nostaa kanteita, jotka koskevat lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviä säädöksiä (joihin sovellettaisiin edelleen ’suoraan ja erikseen’ -edellytystä)’.

50 Koska samanlaista sanamuotoa päätettiin käyttää myös SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa, on syytä kolmanneksi ottaa huomioon, että kyseisen määräyksen tavoitteena on mahdollistaa se, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen yleisesti sovellettavista toimista, jotka eivät ole lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia ja jotka koskevat sitä suoraan eivätkä edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä, ja ehkäistä siten tapaukset, joissa tällainen henkilö joutuisi rikkomaan oikeutta saadakseen asiansa tuomioistuimen käsiteltäväksi (ks. edellä mainittu valmistelukunnan puheenjohtajiston muistio). Kuten edellisissä kohdissa esitetystä analyysistä ilmenee, SEUT 263 artiklan neljännen kohdan sanamuodon perusteella ei voida nostaa kannetta kaikista toimista, jotka täyttävät suoraa vaikuttamista ja täytäntöönpanotoimenpiteiden puutetta koskevat edellytykset, eikä myöskään kaikista nämä edellytykset täyttävistä yleisesti sovellettavista toimista vaan ainoastaan jälkimmäisten erityisestä ryhmästä eli sääntelytoimista. Näin ollen

lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytystä toimesta nostetun kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset ovat rajoittavammat kuin sääntelytoimesta nostetun kanteen ollessa kyseessä.

51 Tätä päätelmää ei voi kyseenalaistaa [valittajien ja Agathosin] esittämillä, tehokasta oikeussuojaa koskevilla perusteluilla etenkään, kun otetaan huomioon Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artikla (EUVL 2007, C 303, s. 1 [jäljempänä perusoikeuskirja]). Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin tuomioistuimet eivät näet voi toimivaltaansa ylittämättä tulkita edellytyksiä, joiden mukaan yksityinen voi nostaa asetuksesta kanteen, tavalla, joka johtaa näiden EUT-sopimuksessa nimenomaisesti määrättyjen edellytysten sivuuttamiseen, ja näin on myös tehokasta oikeussuojaa koskevan periaatteen valossa (ks. vastaavasti asia C-263/02 P, komissio v. Jégo-Quéré, tuomio 1.4.2004, Kok., s. I-3425, 36 kohta ja asia T-127/05, Lootus Teine Osaühing v. neuvosto, määräys 9.1.2007, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa, 50 kohta).”

12 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tämän perusteella valituksenalaisen määräyksen 56 kohdassa, että SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu sääntelytoimen käsite on ymmärrettävä siten, että sillä tarkoitetaan kaikkia yleisesti sovellettavia toimia, lukuun ottamatta lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia. Näin ollen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kumoamiskanteen lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytystä toimesta ainoastaan silloin, kun toimi koskee sitä suoraan ja erikseen.

13 Unionin yleinen tuomioistuin tutki toiseksi valituksenalaisen määräyksen 57–67 kohdassa kysymystä siitä, onko riidanalainen asetus luonnehdittava lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyksi toimeksi vai sääntelytoimeksi. Se totesi tästä valituksenalaisen määräyksen 61 kohdassa, että SEUT 294 artiklassa määritelty järjestys, jota kutsutaan ”tavalliseksi lainsäätämisjärjestykseksi”, vastaa pääosin EY 251 artiklassa määriteltyä järjestystä. Se päätteli tämän perusteella kyseisessä kohdassa, että riidanalainen asetus, joka on annettu viimeksi mainitussa artiklassa tarkoitetussa järjestyksessä, on EUT-sopimuksessa määrättyjen oikeudellisten toimien ryhmien yhteydessä luonnehdittava lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyksi toimeksi. Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 65 kohdassa, että merkityksellinen peruste luonnehdittaessa sitä, onko toimi lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytty toimi vai sääntelytoimi, on kyseisen toimen antamiseen johtanut menettely.

14 Kun otetaan huomioon valituksenalaisen määräyksen 41–56 kohdassa vahvistettu tulkinta SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetusta käsitteestä ”sääntelytoimi” ja päätelmä, että riidanalainen asetus ei ole kyseisessä artiklassa tarkoitettu sääntelytoimi, unionin yleinen tuomioistuin päätteli, ettei kannetta voitu ottaa tutkittavaksi SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kolmannen osan perusteella. Tässä tilanteessa ei ollut syytä määrittää, edellyttääkö kyseinen asetus täytäntöönpanotoimenpiteitä.

15 Unionin yleinen tuomioistuin tutki kolmanneksi valituksenalaisen määräyksen 68–87 kohdassa kysymystä siitä, koskeeko riidanalainen asetus valittajia ja Agathosta suoraan.

16 Unionin yleinen tuomioistuin totesi tästä valituksenalaisen määräyksen 71 kohdassa, että edellytys siitä, että toimen pitää koskea yksityistä suoraan, vaatii täyttyäkseen sen, että riidanalaisella unionin toimella on välittömiä vaikutuksia tuon yksityisen oikeusasemaan ja ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen toimeenpano, ollenkaan harkintavaltaa, jolloin toimeenpano on täysin automaattista ja perustuu yksinomaan unionin lainsäädäntöön eikä edellytä välissä olevien sääntöjen soveltamista.

17 Se totesi riidanalaisesta asetuksesta valituksenalaisen määräyksen 75 kohdassa viittaamalla asiassa T-40/04, Bonino ym. vastaan parlamentti ja neuvosto, 11.7.2005 annettuun määräykseen (Kok., s. II-2685, 56 kohta), että kun otetaan huomioon riidanalaisen asetuksen 3 artiklan 1 kohta, riidanalaisen asetuksen suorat vaikutukset kohdistuvat ainoastaan niiden valittajien oikeusasemaan,

jotka toimivat hyljetuotteiden unionin markkinoille saattamisen alalla. Asetuksessa ei kielletä hylkeenmetsästystä, jota sitä paitsi harjoitetaan unionin markkinoiden ulkopuolella, eikä sellaisten hyljetuotteiden käyttöä tai kulutusta, joita ei pidetä kaupan. Vaikka ei voidakaan sulkea pois sitä, että riidanalaisessa asetuksessa säädetyllä yleisellä markkinoille saattamisen kiellolla saattaa olla seurauksia sellaisten henkilöiden toiminnalle, jotka toimivat ennen kyseistä markkinoille saattamista tai sen jälkeen, näiden vaikutusten ei kuitenkaan voida katsoa aiheutuvan suoraan asetuksesta. Kyseisen kiellon mahdolliset taloudelliset seuraukset koskevat lisäksi yksinomaan kantajien tosiasiallista asemaa eivätkä niiden oikeusasemaa.

18 Unionin yleinen tuomioistuin palautti valituksenalaisen määräyksen 76 kohdassa mieleen riidanalaisen asetuksen 3 artiklan 4 kohdan ja 5 artiklan 3 kohdan sekä sen johdanto-osan 17 perustelukappaleen ja totesi tämän jälkeen valituksenalaisen määräyksen 77 kohdassa, että vaikka sellaisten hyljetuotteiden markkinoille saattaminen on kiellettyä, joiden osalta todetaan, etteivät ne ole peräisin inuiittiyhteisöjen ja muiden alkuperäisyhteisöjen toimeentulonsa edistämiseksi harjoittamasta perinteisestä hylkeenpyynnistä, tuotteiden markkinoille saattamisen edellytyksiä ei ole määritelty.

19 Se totesi tästä valituksenalaisen määräyksen 78–80 kohdassa, että riidanalaisessa asetuksessa ei tarkenneta etenkään, miten on ymmärrettävä ”muut alkuperäisyhteisöt”, eikä selitetä mitenkään toimeentulon edistämiseksi harjoitettavaa perinteistä hylkeenpyyntiä eikä sitä, miten todetaan, että tuote on peräisin inuiittiyhteisöstä tai muusta alkuperäisyhteisöstä. Kansalliset viranomaiset eivät näin ollen voi soveltaa riidanalaista asetusta poikkeusjärjestelmän piiriin mahdollisesti kuuluviin tuotteisiin ilman soveltamisasetuksella vahvistettuja täytäntöönpanotoimenpiteitä, joilla määritellään edellytykset kyseisten tuotteiden markkinoille saattamista varten. Valittajien ja Agathosin tilannetta voidaan siis unionin yleisen tuomioistuimen mukaan arvioida siltä osin kuin se kuuluu kyseisen poikkeuksen piiriin ainoastaan riidanalaisen asetuksen täytäntöön panemiseksi toteutettavien toimenpiteiden perusteella. Riidanalainen asetus vaikuttaa siis ainoastaan niiden valittajien oikeusasemaan, jotka toimivat hyljetuotteiden unionin markkinoille saattamisen alalla ja joita koskee yleinen kielto saattaa kyseisiä tuotteita markkinoille.

20 Näin ei sitä vastoin ole unionin yleisen tuomioistuimen mielestä niiden valittajien osalta, jotka eivät toimi kyseisten tuotteiden markkinoille saattamisen alalla ja/tai jotka kuuluvat riidanalaisella asetuksella säädetyn poikkeuksen piiriin, koska inuiittiyhteisöjen ja muiden alkuperäisyhteisöjen toimeentulonsa edistämiseksi harjoittamasta perinteisestä hylkeenpyynnistä peräisin olevien hyljetuotteiden saattaminen unionin markkinoille on lähtökohtaisesti edelleen sallittu. Erityisesti hylkeitä metsästävien ja pyydystävien inuiittien sekä valittajien etujärjestöjen ei voida katsoa toimivan hyljetuotteiden markkinoille saattamisen alalla.

21 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi siten valituksenalaisen määräyksen 81–87 kohdassa, että riidanalainen asetus koskee suoraan ainoastaan neljää valittajaa eli niitä, jotka toimivat inuiittiyhteisöön kuuluvilta ja siihen kuulumattomilta metsästäjiltä ja pyydystäjiltä saatujen hyljetuotteiden jalostuksen ja/tai kaupan pitämisen alalla. Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 82 kohdassa Aariakin osalta, ettei riidanalaisen asetuksen voitu katsoa koskevan häntä suoraan. Vaikka hän toimii hyljetuotteiden jalostuksen eli hylkeennahoista valmistettujen vaatteiden suunnittelun ja myynnin alalla, kannekirjelmästä sekä valittajien ja Agathosin oikeudenkäyntiväitteistä esittämistä huomautuksista ilmenee, että myös hän kuuluu inuiittiyhteisöön eikä hän väitä mitenkään toimivansa muiden kuin kyseisen poikkeuksen alaan kuuluvien tuotteiden markkinoille saattamisen alalla.

22 Koska toimella on oltava vaikutuksia yksityisen asemaan sekä suoraan että erikseen, jotta SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa asetetut kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset voivat täyttyä, unionin yleinen tuomioistuin tutki valituksenalaisen määräyksen 88–93 kohdassa, voitiinko niiden neljän valittajan osalta, joita riidanalainen asetus koski sen mukaan suoraan, katsoa, että kyseinen asetus koski niitä myös erikseen. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tästä viittaamalla valituksenalaisen määräyksen 41 kohtaan, että riidanalaista asetusta sovelletaan objektiivisesti

määriteltyihin tilanteisiin ja sillä on oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin. Yleinen kielto saattaa markkinoille muita kuin sellaisia hyljetuotteita, jotka ovat peräisin inuiittiyhteisöjen ja muiden alkuperäisyhteisöjen toimeentulonsa edistämiseksi harjoittamasta perinteisestä hylkeenpyynnistä, on muotoilultaan yleisluontoinen, ja sitä voidaan soveltaa yhtäläisesti kaikkiin taloudellisiin toimijoihin, jotka kuuluvat riidanalaisen asetuksen soveltamisalaan.

23 Unionin yleisen tuomioistuimen mielestä oli niin, että vaikka kyseessä olevat neljä valittajaa toimivat inuiittiyhteisöön kuuluvilta ja siihen kuulumattomilta metsästäjiltä ja pyydystäjiltä saatujen hyljetuotteiden markkinoille saattamisen alalla, riidanalainen asetus koskee sellaisina niitä kuten kaikkia muitakin taloudellisia toimijoita, jotka saattavat markkinoille hyljetuotteita. Vaikka oletettaisiinkin, että kyseiset valittajat kuuluvat yleisen kiellon lisäksi inuiiteilta peräisin olevia tuotteita koskevan poikkeuksen piiriin, tämä ei riitä yksilöimään niitä samalla tavalla kuin sitä, jolle päätös on osoitettu.

24 Unionin yleinen tuomioistuin totesi näin ollen, ettei kumoamiskannetta voitu ottaa tutkittavaksi.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

25 Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen

— ottaa kumoamisvaatimuksen tutkittavaksi, jos se katsoo, että kaikki riidanalaisesta asetuksesta nostetun kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen ratkaisemista koskevat edellytykset ovat täyttyneet

— vaihtoehtoisesti kumoaa valituksenalaisen määräyksen ja palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen

— velvoittaa parlamentin ja neuvoston korvaamaan valittajien oikeudenkäyntikulut

— velvoittaa komission ja Alankomaiden kuningaskunnan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

26 Neuvosto vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut yhteisvastuullisesti.

27 Parlamentti vaatii, että unionin tuomioistuin

— hylkää valituksen ja

— velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

28 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

29 Alankomaiden kuningaskunta ei ole toimittanut vastinetta.

Valituksen tarkastelu

30 Valittajat vetoavat valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen. Ensimmäinen valitusperuste koskee SEUT 263 artiklan neljättä kohtaa tulkittaessa ja sovellettaessa tehtyä oikeudellista virhettä. Se jakautuu kahteen osaan. Valittajat vetoavat toisessa valitusperusteessaan siihen, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole noudattanut perusteluvelvollisuuttaan. Kolmas valitusperuste koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti perusoikeuskirjan 47 artiklaa ja Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (jäljempänä ihmisoikeussopimus) 6 ja 13 artiklaa. Valittajat väittävät lopuksi neljännessä valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on ottanut selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla.

Ensimmäinen valitusperuste

Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa

– Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

31 Valittajat ovat ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa sitä mieltä, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa olevaa käsitettä ”sääntelytoimi” ja erityisesti jättäessään kyseisen käsitteen soveltamisalan ulkopuolelle riidanalaisen asetuksen kaltaiset lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet.

32 Unionin yleisen tuomioistuimen tekemä ero lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen toimien ja sääntelytoimien välillä ei valittajien mielestä saa tukea EUT-sopimuksessa eikä etenkään SEUT 288, SEUT 289 ja SEUT 290 artiklassa käytetyistä ilmaisuista. Kyseisissä määräyksissä erotetaan toisistaan lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet ja muut kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet. Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on katsonut, käsite ”sääntelytoimi” ei kata pelkästään tiettyjä vaan kaikki yleisesti sovellettavat toimet, joten unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 41–48 kohdassa esittämä sanamuodon mukainen tulkinta on virheellinen.

33 Unionin yleisen tuomioistuimen tekemästä erosta seuraa valittajien mukaan, että pelkästään parlamentin ja/tai neuvoston antamia suosituksia ja lausuntoja voidaan pitää sääntelytoimina, koska lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet kattavat parlamentin ja neuvoston antamat asetukset, direktiivit ja päätökset, kun taas säädösvallan siirron nojalla annetut toimet kattavat komission antamat toimet. Suositukset ja lausunnot eivät sitä vastoin kuulu SEUT 263 artiklan ensimmäisessä kohdassa lueteltuihin toimiin, joista voidaan nostaa kumoamiskanne.

34 Jos Lissabonin sopimuksen laatijoiden tarkoituksena olisi ollut käyttää SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa ilmaisua ”sääntelytoimi”osoittamaan lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen toimien vastakohtaa, ne olisivat käyttäneet pikemminkin SEUT 290 artiklassa tarkoitettua käsitettä ”säädösvallan siirron nojalla annettu säädös”. Se, että perussopimuksen laatijat ovat käyttäneet ilmaisua ”sääntelytoimi”, perustuu valittajien mukaan siihen, että ne tarkoittivat jotain muuta kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia tai muita kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia. Myöskään SEUT 291 artiklan mukaiset täytäntöönpanotoimet eivät kuulu unionin yleisen tuomioistuimen tekemän erottelun piiriin.

35 Sillä, miten unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut ilmaisua ”sääntelytoimi”kontrastina ilmaisulle ”lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt säädökset”, tehdään valittajien mukaan merkityksettömäksi Lissabonin sopimuksella käyttöön otetussa SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kolmannessa osassa vahvistetuin edellytyksin myönnetty oikeussuojakeino sääntelytoimien osalta; kyseisen muutoksen

tavoitteena oli laajentaa kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä luonnollisiin henkilöihin ja oikeushenkilöihin nähden. Tällaisen tulkinnan johdosta yksityinen ei voisi nostaa mitään kannetta SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kolmannen osan perusteella.

36 Valittajien mukaan myös unionin yleisen tuomioistuimen ilmaisusta ”sääntelytoimi”omaksuma historiallinen tulkinta on virheellinen. Vaikka Lissabonin sopimuksessa eli SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa mainitaan – kuten myös Euroopan perustuslakia koskevan sopimusehdotuksen III-365 artiklan 4 kohdassa – sääntelytoimet, Lissabonin sopimuksessa ei kuitenkaan käytetä tuossa sopimusehdotuksessa käyttöön otettua oikeudellisten toimien luokittelua, johon kuuluu muun muassa käsite ”Eurooppa-asetus” muuna kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävänä toimena. EUT-sopimuksen yhteydessä asetukset voivat valittajien mukaan olla lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviä toimia tai muita kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviä toimia.

37 Se, ettei SEUT 263 artiklan neljännen kohdan sanamuotoa ole muutettu, osoittaa valittajien mielestä, että kyseisessä määräyksessä tarkoitettua käsitettä ”sääntelytoimi” on laajennettu siten, että se kattaa kaikki asetukset riippumatta siitä, onko ne hyväksytty lainsäätämisjärjestyksessä. Tämä teleologinen tulkinta vastaa lisäksi Euroopan perustuslakia koskevan sopimusehdotuksen laatijoiden sekä Lissabonin sopimuksen laatijoiden alkuperäistä huolta, sillä nämä halusivat täyttää asiassa C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto, 25.7.2002 annetussa tuomiossa (Kok., s. I-6677) ja edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Jégo-Quéré annetussa tuomiossa selkeästi yksilöidyt puutteet.

38 Parlamentti, neuvosto ja komissio yhtyvät siihen, miten unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut ilmaisua ”sääntelytoimi”.

39 Vaikka parlamentin mukaan on totta, ettei Euroopan perustuslakia koskevan sopimusehdotuksen I-33 artiklassa määriteltyä normihierarkiaa, jossa tehdään ero yhtäältä lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen toimien ja toisaalta sääntelytoimien välillä, ole pysytetty EUT-sopimuksessa, SEUT 289 artiklan 3 kohdan mukaan lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet ovat selkeästi tavallisen tai erityisen lainsäätämisjärjestyksen päätteeksi hyväksyttyjä toimia. SEUT 263 artiklan ensimmäisessä ja neljännessä kohdassa ”lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt säädökset”erotetaan lisäksi ”sääntelytoimista”. Molemmat käsitteet on parlamentin mukaan sovitettava yhteen SEUT 263 artiklan tehokkaan vaikutuksen säilyttämiseksi täysimääräisesti.

40 Parlamentti huomauttaa, että valittajien esittämää arvostelua sen unionin yleisen tuomioistuimen esittämän päätelmän osalta, jonka mukaan kaikkia yleisesti sovellettavia toimia ei voida pitää sääntelytoimina, ei ole muotoiltu nimenomaisesti vaan siinä toistetaan jo ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt väitteet. Valittajien tähän liittyviä väitteitä ei siis voida missään tapauksessa ottaa tutkittavaksi.

41 Parlamentti, neuvosto ja komissio toteavat siitä valittajien väitteestä, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen käsitteestä ”sääntelytoimi”omaksuman tulkinnan johdosta kyseisellä käsitteellä ei ole enää mitään sisältöä, että tuo käsite kattaa oikeudellisten toimien erilaiset ryhmät, joihin kuuluvat muun muassa säädösvallan siirron nojalla annetut toimet ja yleisesti sovellettavat täytäntöönpanotoimet, jotka on annettu SEUT 290 tai SEUT 291 artiklan nojalla, ja nuo viimeksi mainitut toimet muodostavat suuren enemmistön unionin oikeudellisista toimista. Tästä ilmenee, että valittajien väite, jonka mukaan EUT-sopimuksen laatijat olisivat käyttäneet ilmaisua ”säädösvallan siirron nojalla annettu”, jos ne olisivat halunneet viitata sellaisiin yleisesti sovellettaviin toimiin, jotka eivät ole lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia, on virheellinen. Komissio toteaa vielä, että käsitteen ”sääntelytoimi”piiriin kuuluvat lisäksi sellaiset yleisesti sovellettavat muut kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet, jotka on annettu SEUT 43 artiklan 3 kohdan, SEUT 109 artiklan ja SEUT 215 artiklan 1 kohdan kaltaisten erityisten oikeusperustojen nojalla, sekä SEUT 263 artiklan ensimmäisessä kohdassa tarkoitettujen erilaisten muiden ”elinten ja laitosten” antamat yleisesti sovellettavat toimet.

42 Parlamentti huomauttaa SEUT 263 artiklan neljännen kohdan syntyhistoriasta, etteivät valittajat esitä valituksenalaisen määräyksen osalta mitään erityistä arvostelua, joten ne vaativat unionin tuomioistuinta tutkimaan uudelleen ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt väitteet, mitä ei kuitenkaan voida hyväksyä valituksen yhteydessä. Valituksen yhteydessä esitetyt väitteet ovat joka tapauksessa perusteettomia. Parlamentti ja komissio toteavat tästä olevan selvää, että Euroopan tulevaisuutta käsittelevä valmistelukunta valitsi ilmaisun ”sääntelytoimi” tarkoituksenaan sulkea pois lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet ja että Lissabonin sopimuksen laatijat ovat halunneet säilyttää saman erottelun lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen toimien ja sääntelytoimien välillä tuomioistuimissa nostettavien kanteiden osalta.

43 Komissio huomauttaa unionin yleisen tuomioistuimen omaksumasta teleologisesta lähestymistavasta, että SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kolmannen osan käyttöön ottamisen tarkoitus – eli laajentaa asiavaltuutta koskevien sääntöjen soveltamisalaa – ei merkitse kuitenkaan sitä, että käsitteen ”sääntelytoimi” olisi koskettava myös lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviä toimia.

44 Parlamentin mukaan unionin yleisen tuomioistuimen omaksuma tulkinta SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetusta käsitteestä ”sääntelytoimi”ei ole ristiriidassa sen kyseisellä määräyksellä tavoitellun päämäärän kanssa, jona on sallia suorat kanteet yleisesti sovellettavista muista kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyistä toimista edellytyksin, jotka eivät ole niin tiukat kuin EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella nostettuja kanteita koskevat edellytykset. SEUT 263 artiklassa korjataan parlamentin ja neuvoston mukaan täysimääräisesti edellä mainituissa asiassa Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto ja asiassa komissio vastaan Jégo-Quéré annetuissa tuomioissa esiin tullut tilanne antamalla luonnolliselle henkilölle ja oikeushenkilölle mahdollisuus nostaa suora kanne sääntelytoimesta, joka koskee sitä suoraan ja joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä. On mahdollista huomauttaa, että edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Jégo-Quéré annetussa tuomiossa riidanalainen toimi oli komission täytäntöönpanoasetus, joka on unionin yleisen tuomioistuimen tekemän arvioinnin mukaan luonnehdittava selvästi SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetuksi ”sääntelytoimeksi”. Neuvosto toteaa lisäksi, että unionin yleisen tuomioistuimen ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan jäsenvaltioiden on edistettävä sitä, että perussopimuksissa käyttöön otettu oikeussuojakeinoja koskeva järjestelmä on kattava.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

45 Valittajat arvostelevat ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa unionin yleistä tuomioistuinta lähinnä siitä, että se on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, ettei SEUT 263 artiklan neljänteen kohtaan sisältyvä käsite ”sääntelytoimi” kata riidanalaisen asetuksen kaltaisia SEUT 289 artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviä toimia.

46 Alustavasti on palautettava mieleen, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Kyseisissä määräyksissä asetettua perusteluvelvollisuutta ei täytä sellainen valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, sellaisetkin, joiden pohjana olevien tosiseikkojen osalta tämä tuomioistuin on nimenomaisesti omaksunut eri näkemyksen (ks. mm. asia C-41/00 P, Interporc v. komissio, tuomio 6.3.2003, Kok., s. I-2125, 15 ja 16 kohta ja asia C-280/08 P, Deutsche Telekom v. komissio, tuomio 14.10.2010, Kok., s. I-9555, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

47 Jos valittaja kuitenkin riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemän unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. Muutoksenhakumenettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo unionin yleisessä tuomioistuimessa (asia C-131/03 P, Reynolds Tobacco ym. v. komissio, tuomio 12.9.2006, Kok., s. I-7795, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että valittajat eivät ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisellä osalla pyri ainoastaan siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettu kanne tutkitaan uudelleen. Valittajat näet ilmoittavat tuossa ensimmäisessä osassa selkeästi ne valituksenalaisen määräyksen kohdat, joihin niiden mielestä liittyy oikeudellisia virheitä, ja vaatimuksensa tueksi vedotut oikeudelliset perusteet ja perustelut, joihin kuuluvat muun muassa unionin yleisen tuomioistuimen soveltamia eri tulkintamenetelmiä koskevat perusteet ja perustelut. Toisin kuin parlamentti on väittänyt, ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitettyjä väitteitä ei pelkästään toisteta vaan ne koskevat todellisuudessa yhtä valituksenalaisen määräyksen perustelujen olennaista osaa ja unionin tuomioistuin voi niiden avulla harjoittaa valvontaansa.

49 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa voidaan ottaa tutkittavaksi.

50 Tämän ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisen osan perusteltavuudesta on huomautettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto ja sillä tavoitellut päämäärät myös asiayhteys ja unionin oikeuden säännökset ja määräykset kokonaisuudessaan (ks. vastaavasti asia 283/81, Cilfit ym., tuomio 6.10.1982, Kok., s. 3415, Kok. Ep. VI, s. 537, 20 kohta). Myös unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen syntyhistoriasta voi ilmetä sen tulkinnan kannalta merkityksellisiä seikkoja (ks. vastaavasti asia C-370/12, Pringle, tuomio 27.11.2012, 135 kohta).

51 Näiden tulkintamenetelmien perusteella on siis tutkittava, onko unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellisen virheen päätellessään valituksenalaisen määräyksen 56 kohdassa, että SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu käsite ”sääntelytoimi” tarkoittaa yleisesti sovellettavia toimia lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia lukuun ottamatta.

52 SEUT 263 artiklan ensimmäisessä kohdassa nimetään unionin toimet, joista voidaan nostaa kumoamiskanne unionin tuomioistuimissa ja joita ovat yhtäältä lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet ja toisaalta, kuten unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 44 kohdassa perustellusti todennut, muut sitovat toimet, joiden tarkoituksena on tuottaa oikeusvaikutuksia suhteessa kolmansiin ja jotka voivat olla yksittäistapausta koskevia toimia tai yleisesti sovellettavia toimia. Noista toimista voidaan SEUT 263 artiklan toisen kohdan mukaan nostaa kanne, jonka perusteena on toimivallan puuttuminen, olennaisen menettelymääräyksen rikkominen, perussopimusten tai niiden soveltamista koskevan oikeussäännön rikkominen taikka harkintavallan väärinkäyttö.

53 Tämän jälkeen on todettava, että SEUT 263 artiklassa tehdään selvä ero yhtäältä unionin toimielinten ja jäsenvaltioiden kanneoikeuden ja toisaalta luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kanneoikeuden välillä. SEUT 263 artiklan toisessa kohdassa annetaan siis siinä mainituille unionin toimielimille ja jäsenvaltioille oikeus riitauttaa kumoamiskanteella kaikkien ensimmäisessä kohdassa tarkoitettujen toimien laillisuus, eikä kyseisen oikeuden käyttäminen edellytä oikeussuojan tarpeen osoittamista (ks. asia C-355/10, parlamentti v. neuvosto, tuomio 5.9.2012, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tuon määräyksen kolmannen kohdan mukaan siinä mainituilla toimielimillä ja komitealla on lisäksi oikeus nostaa unionin tuomioistuimessa kumoamiskanne kyseisistä toimista, kunhan tuolla kanteella pyritään niiden oikeuksien turvaamiseen.

54 SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määrätään sitä vastoin luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kanneoikeudesta, että ”luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi ensimmäisessä ja toisessa kohdassa määrätyin edellytyksin nostaa kanteen hänelle osoitetusta säädöksestä tai säädöksestä, joka koskee häntä suoraan ja erikseen, sekä sääntelytoimesta, joka koskee häntä suoraan ja joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä”.

55 Yhtäältä on todettava, että SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kaksi ensimmäistä osaa vastaavat niitä osia, joista EY:n perustamissopimuksen 230 artiklan neljännessä kohdassa määrättiin ennen Lissabonin sopimuksen voimaantuloa (ks. tämän jälkimmäisen määräyksen osalta em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 34–37 kohta).

56 Koska mainituissa osissa tarkoitetaan yleisesti toimia, ne koskevat kaikkia unionin toimia, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia (ks. vastaavasti asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok., s. 2639, Kok. Ep. VI, s. 231, 9 kohta; asia C-521/06 P, Athinaïki Techniki v. komissio, tuomio 17.7.2008, Kok., s. I-5829, 29 kohta; asia C-322/09 P, NDSHT v. komissio, tuomio 18.11.2010, Kok., s. I-11911, 45 kohta ja yhdistetyt asiat C-463/10 P ja C-475/10 P, Deutsche Post v. komissio, tuomio 13.10.2011, 36–38 kohta). Mainittu käsite kattaa siis lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt tai muut yleisesti sovellettavat toimet ja yksittäistapausta koskevat toimet. SEUT 263 artiklan neljännen kohdan toisessa osassa täsmennetään, että jos riidanalaista toimea ei ole osoitettu sille luonnolliselle henkilölle tai oikeushenkilölle, joka nostaa siitä kumoamiskanteen, kanteen tutkittavaksi ottaminen edellyttää sitä, että tuo toimi koskee kantajaa suoraan ja erikseen.

57 Toisaalta Lissabonin sopimuksella SEUT 263 artiklan neljänteen kohtaan lisättiin kolmas osa, jossa lievennetään luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden nostamien kumoamiskanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Kyseisen osan mukaan luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden nostamien kumoamiskanteiden tutkittavaksi ottaminen ei edellytä sitä, että toimi koskee niitä erikseen, vaan siinä otetaan käyttöön kyseinen oikeussuojakeino sellaisen ”sääntelytoimen” osalta, joka ei edellytä täytänöönpanotoimenpiteitä ja joka koskee kantajaa suoraan.

58 SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kolmannesta osasta ilmenee käsitteen ”sääntelytoimi”osalta, että sen ulottuvuus on suppeampi kuin sen SEUT 263 artiklan neljännen kohdan ensimmäisessä ja toisessa osassa tarkoitetun käsitteen ”toimi” ulottuvuus; toimella luonnehditaan muuntyyppisiä toimenpiteitä, joiden kumoamista luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt voivat vaatia. Ensiksi mainitulla käsitteellä ei voida, kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa todennut, katsoa tarkoitettavan kaikkia yleisesti sovellettavia toimia, vaan se liittyy tämänluonteisten toimien rajoitetumpaan ryhmään. Vastakkaisen tulkinnan omaksuminen johtaisi siihen, ettei SEUT 263 artiklan neljännen kohdan toisessa ja kolmannessa osassa tehdyllä erolla ilmaisujen ”toimi”ja ”sääntelytoimi” välillä olisi enää mitään merkitystä.

59 Lisäksi on huomautettava, että SEUT 263 artiklan neljänteen kohtaan on otettu samaa sanamuotoa käyttäen Euroopan perustuslakia koskevan sopimusehdotuksen III-365 artiklan 4 kohdan sisältö. Jälkimmäisen määräyksen valmisteluasiakirjoista ilmenee, että vaikka EY 230 artiklan neljännen kohdan muutoksella pyrittiin laajentamaan kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden osalta, EY 230 artiklan neljännessä kohdassa määrättyjä, lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen toimien tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä ei kuitenkaan ollut tarvetta muuttaa. Sen perusteella, että kyseisen määräyksen muutosehdotuksessa käytettiin ilmaisua ”sääntelytoimi”, voitiin siis osoittaa sellaisten toimien ryhmä, joista vastedes voidaan nostaa kumoamiskanne aikaisempaa lievemmin edellytyksin, säilyttämällä samalla ”rajoitett[u] lähestymistap[a] yksityisten oikeussubjektien lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävistä säädöksistä nostamien kanteiden osalta (joiden osalta on edelleen voimassa ehto ’koskee – – suoraan ja erikseen’)” (ks. mm. Eurooppa-valmistelukunnan sihteeristö, Yhteisöjen tuomioistuimen toimintaa käsittelevän pohdintaryhmän loppuraportti, 25.3.2003, CONV 636/03, 22 kohta ja puheenjohtajiston saate valmistelukunnalle, 12.5.2003, CONV 734/03, s. 20).

60 Tämän perusteella on katsottava, että EY 230 artiklan neljännessä kohdassa määrätyn luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kanneoikeuden muuttamisella pyrittiin siihen, että kyseiset henkilöt voivat lievemmin edellytyksin nostaa kumoamiskanteen yleisesti sovellettavista toimista lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia lukuun ottamatta.

61 Unionin yleinen tuomioistuin on siis perustellusti päätellyt, että SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa oleva käsite ”sääntelytoimi” ei kata lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia.

62 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa

– Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

63 Valittajat väittävät ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisia virheitä tutkiessaan, koskiko riidanalainen asetus niitä suoraan ja erikseen.

64 Valittajat huomauttavat edellytyksestä, jonka mukaan toimen, jonka kumoamista vaaditaan, on koskettava kantajaa suoraan, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että riidanalainen asetus koskee suoraan yksinomaan niitä neljää valittajaa, jotka saattavat hyljetuotteita Euroopan unionin markkinoille. Unionin yleinen tuomioistuin on katsonut valituksenalaisen määräyksen 82 kohdassa, joka koskee Aariakin tilannetta, että riidanalainen asetus koskee suoraan yksinomaan niitä valittajia, jotka saattavat markkinoille muita kuin inuiitteja koskevan poikkeuksen alaan väitetysti kuuluvia hyljetuotteita. Valittajien mukaan on kuitenkin merkityksetöntä, kuuluvatko Aariakin markkinoille saattamat tuotteet poikkeuksen alaan, jotta kyseisen asetuksen voitaisiin katsoa koskevan häntä suoraan. Unionin yleinen tuomioistuin on siten valittajien mukaan esittänyt lisätekijän edellytykselle, jonka mukaan toimi koskee kantajaa suoraan.

65 Valittajat arvioivat edellytyksestä, jonka mukaan toimen, jonka kumoamista vaaditaan, on koskettava kantajaa erikseen, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen tulkitessaan kyseistä edellytystä suppeasti. Edellä mainituissa asiassa Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto ja asiassa komissio vastaan Jégo-Quéré annetut tuomiot ovat saaneet jäsenvaltiot muuttamaan EY 230 artiklan neljättä kohtaa tutkittavaksi ottamisen edellytysten laajentamiseksi luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden osalta. Tämän kehityksen kannalta unionin tuomioistuimen olisi nyt tarkasteltava uudelleen edellä mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annetussa tuomiossa omaksuttua suppeaa tulkintaa edellytyksestä, jonka mukaan toimen on koskettava kantajaa erikseen. Jos unionin tuomioistuin soveltaisi julkisasiamies Jacobsin edellä mainitussa asiassa Unión de Pequeños Agricultores vastaan neuvosto antaman ratkaisuehdotuksen 60 kohdassa ehdottaman kaltaista arviointiperiaatetta, joka koskee riidanalaisesta asetuksesta valittajien eduille aiheutuvaa ”merkittävää vahinkoa”, se päätyisi tulokseen, jonka mukaan kyseinen asetus koskee erikseen nyt käsiteltävän asian valittajia.

66 Parlamentin, neuvoston ja komission mukaan Lissabonin sopimuksella ei ole muutettu niiden edellytysten sisältöä, joiden mukaan toimen, jonka kumoamista vaaditaan, on koskettava kantajaa suoraan ja erikseen. Perussopimuksessa ja valmisteluasiakirjoissa ei ole mitään sellaista seikkaa, jonka johdosta kysymystä koskevan voimassa olevan oikeuskäytännön muuttaminen olisi ollut tarpeen. Unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut noita edellytyksiä samalla tavalla kuin ennen kyseisen perussopimuksen voimaantuloa, eikä se ole tehnyt oikeudellista virhettä.

67 Neuvosto katsoo lisäksi, että valittajien väitteet siitä, miten on ymmärrettävä se, että toimi koskee kantajaa erikseen, johtavat käytännössä siihen, että jokaisen sellaisen henkilön osalta, jota toimi, jonka kumoamista hän vaatii, koskee suoraan, on katsottava, että kyseinen toimi koskee häntä myös erikseen. Sääntelytoimien ja lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjen toimien välillä vahvistettu ero menettäisi siis merkityksensä lähes kokonaan.

– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

68 Valittajat väittävät ensimmäisen valitusperusteensa toisessa osassa unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen katsoessaan, etteivät valittajat täytä SEUT 263 artiklan neljännen kohdan toisessa osassa määrättyjä edellytyksiä kumoamiskanteen nostamiselle, koska riidanalainen asetus ei koske niitä suoraan eikä erikseen.

69 Edellytyksestä, jonka mukaan toimen, jonka kumoamista vaaditaan, on koskettava kantajaa erikseen, on huomautettava, että vaikka valittajat eivät väitäkään, että unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut virheellisesti niitä arviointiperusteita, jotka perustuvat edellä mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annetun tuomion jälkeen kyseisen tutkittavaksi ottamisen edellytyksen osalta vakiintuneeseen unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, ne vaativat kuitenkin nimenomaisesti unionin tuomioistuinta tarkastelemaan uudelleen noita arviointiperusteita ja korvaamaan ne arviointiperusteella, joka koskee ”merkittävää vahinkoa”.

70 Tästä on todettava, että SEUT 263 artiklan neljännen kohdan toinen osa vastaa, kuten tämän tuomion 55 kohdassa on todettu, EY 230 artiklan neljännen kohdan toista osaa. Kyseisen määräyksen sanamuotoa ei ole muutettu. Ei ole olemassa myöskään mitään sellaista seikkaa, jonka perusteella voitaisiin katsoa, että Lissabonin sopimuksen laatijoiden aikomuksena olisi ollut muuttaa EY 230 artiklan neljännessä kohdassa jo määrättyjen tutkittavaksi ottamisen edellytysten ulottuvuutta. Lisäksi Euroopan perustuslakia koskevan sopimusehdotuksen III-365 artiklan 4 kohtaa koskevista valmisteluasiakirjoista ilmenee, ettei noiden edellytysten ulottuvuutta ollut tarkoitus muuttaa (ks. mm. Eurooppa-valmistelukunnan sihteeristö, Yhteisöjen tuomioistuimen toimintaa käsittelevän pohdintaryhmän loppuraportti, 25.3.2003, CONV 636/03, 23 kohta).

71 Näin ollen on katsottava, ettei sen edellytyksen sisältöä, jonka mukaan toimen, jonka kumoamista vaaditaan, on koskettava kantajaa erikseen – sellaisena kuin unionin tuomioistuin on sitä tulkinnut edellä mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annetun tuomion jälkeen vakiintuneessa oikeudenkäytännössään –, ole muutettu Lissabonin sopimuksella. On siis todettava, ettei unionin yleinen tuomioistuin ole tehnyt oikeudellista virhettä soveltaessaan kyseisessä oikeuskäytännössä vahvistettuja arviointiperusteita.

72 Luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt täyttävät edellytyksen, jonka mukaan riidanalaisen toimen on koskettava niitä erikseen, ainoastaan, jos kyseinen toimi vaikuttaa niiden oikeudelliseen asemaan niille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä henkilöt erottuvat kaikista muista ja ne voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin adressaatti (ks. em. asia Plaumann v. komissio; asia C-298/00 P, Italia v. komissio, tuomio 29.4.2004, Kok., s. I-4087, 36 kohta ja yhdistetyt asiat C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, Comitato ”Venezia vuole vivere” ym. v. komissio, tuomio 9.6.2011, Kok., I-4727, 52 kohta).

73 Käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin on tosin tutkinut valituksenalaisen määräyksen 88–93 kohdassa ainoastaan sitä, koskiko riidanalainen asetus neljää valittajaa erikseen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, koska mainittu asetus ei missään tapauksessa koskenut muita valittajia suoraan tuossa samassa määräyksessä tarkoitetulla tavalla. On kuitenkin todettava, ettei riidanalainen asetus yksilöi yhtäkään valittajaa samalla tavalla kuin adressaattia edellä mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annetun tuomion jälkeen vakiintuneessa

oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla. Riidanalaisessa asetuksessa vahvistettu hyljetuotteiden markkinoille saattamista koskeva kielto on näet muotoiltu yleisluonteisesti, ja sitä sovelletaan erotuksetta kaikkiin sen soveltamisalan piiriin kuuluviin taloudellisiin toimijoihin.

74 Tämän perusteella ei ole tutkittava, onko unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan, että riidanalainen asetus koski suoraan ainoastaan niitä valittajia, jotka jalostavat ja/tai pitävät kaupan inuiittiyhteisöön kuuluvilta ja siihen kuulumattomilta metsästäjiltä ja pyydystäjiltä saatuja hyljetuotteita, koska tältä osin tehdyllä mahdollisella oikeudellisella virheellä ei olisi mitään vaikutusta riidan ratkaisun kannalta eikä se vaikuttaisi valituksenalaisen määräyksen määräysosaan.

75 Itse SEUT 263 artiklan neljännen kohdan sanamuodosta ja vakiintuneesta oikeuskäytännöstä näet ilmenee, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen sellaisen toimen kumoamiseksi, joka ei ole hänelle osoitettu toimi eikä sääntelytoimi, ainoastaan, jos tämä toimi koskee häntä sekä suoraan että erikseen (ks. EY 230 artiklan osalta asia C-167/02 P, Rothley ym. v. parlamentti, tuomio 30.3.2004, Kok., s. I-3149, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

76 Koska edellytykset, joiden mukaan toimen, jonka kumoamista vaaditaan, on koskettava kantajaa suoraan ja erikseen, ovat kumulatiivisia, se, ettei kantaja täytä niistä toista, johtaa siihen, että kantajan kyseisestä toimesta nostama kumoamiskanne on jätettävä tutkimatta.

77 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana ja näin ollen ensimmäinen valitusperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Toinen valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

78 Valittajat väittävät toisessa valitusperusteessaan, että unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen, koska se ei ole vastannut erityisesti ja nimenomaisesti niihin väitteisiin, jotka ne olivat esittäneet oikeudenkäyntiväitettä koskevien huomautustensa 53–57 kohdassa ja joiden mukaan laaja tulkinta SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta olisi perusoikeuskirjan 47 artiklan ja ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artiklan mukainen.

79 Valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa esitetty toteamus, jonka mukaan SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa on ”nimenomaisesti määrätty”edellytykset, joiden mukaan asetuksesta voidaan nostaa kanne, on valittajien mielestä ristiriidassa sen kanssa, että kyseistä määräystä on tulkittava sanamuodon mukaisesti, historiallisesti ja teleologisesti. Koska unionin yleinen tuomioistuin on tulkinnut niinkin yksityiskohtaisesti SEUT 263 artiklan neljättä kohtaa, se ei voinut hylätä valittajien väitteitä toteamalla pelkästään, että kanneoikeuden edellytyksistä on ”nimenomaisesti määrätty”.

80 Parlamentin, neuvoston ja komission mukaan unionin yleinen tuomioistuin on vastannut valittajien väitteisiin riittävällä tavalla. Unionin yleisen tuomioistuimen ei tarvinnut esittää erillisiä huomautuksia ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artiklasta, koska kyseiset artiklat ja perusoikeuskirjan 47 artikla ovat merkitykseltään ja ulottuvuudeltaan samanlaiset. Parlamentti toteaa vielä, ettei unionin yleisellä tuomioistuimella ollut velvollisuutta vastata yksityiskohtaisesti valittajien väitteisiin, koska se oli jo hylännyt muilla perustein valituksenalaisen määräyksen edeltävissä kohdissa valittajien SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta omaksuman tulkinnan. Neuvosto väittää lisäksi, että vaikka unionin yleinen tuomioistuin ei olekaan tutkinut yksityiskohtaisesti perusoikeuskirjan 47 artiklaa, perusteluvelvollisuutta on noudatettu viittaamalla unionin tuomioistuimen omaan oikeuskäytäntöön, josta ilmenee selkeästi, että unionin tuomioistuimet eivät voi jättää soveltamatta SEUT 263 artiklassa vahvistettuja edellytyksiä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

81 On selvää, että unionin yleinen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa vastannut valittajien väitteisiin, jotka koskevat perusoikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan ja jotka sisältyvät niiden parlamentin ja neuvoston oikeudenkäyntiväitteestä esittämien huomautusten 53–57 kohtaan. Unionin yleinen tuomioistuin on unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöön nojautuen todennut, että unionin tuomioistuimet eivät voi toimivaltaansa ylittämättä tulkita edellytyksiä, joiden mukaan yksityinen voi nostaa asetuksesta kanteen, tavalla, joka johtaa näiden perussopimuksessa nimenomaisesti määrättyjen edellytysten sivuuttamiseen, ja näin on myös tehokasta oikeussuojaa koskevan periaatteen valossa.

82 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön perusteella unionin yleisellä tuomioistuimella ei ollut velvollisuutta esittää selvitystä, jossa seurataan tyhjentävästi kaikkia riidan asianosaisten esittämiä päätelmiä. Tuon oikeuskäytännön mukaan unionin yleisen tuomioistuimen perustelut voivat olla implisiittisiä, kunhan asianosaiset saavat niiden avulla selville syyt, joiden vuoksi kyseessä olevat toimenpiteet on toteutettu, ja toimivaltaisella tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan laillisuusvalvontaansa (ks. asia C-385/07 P, Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland v. komissio, tuomio 16.7.2009, Kok., s. I-6155, 114 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

83 Näin ollen sen, ettei unionin yleinen tuomioistuin mainitse valituksenalaisen määräyksen 51 kohdassa nimenomaisesti ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artiklaa, joihin valittajat ovat vedonneet, eikä käsittele nimenomaisesti kaikkia niiden esittämien väitteiden yksityiskohtia, ei voida katsoa merkitsevän perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä.

84 Sama koskee sitä, että unionin yleinen tuomioistuin on samassa kohdassa päätellyt, ettei se voi sivuuttaa näitä SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa ”nimenomaisesti määrättyjä”edellytyksiä kanteen nostamiselle asetuksesta, vaikka se onkin tulkinnut kyseistä määräystä sanamuodon mukaisesti, historiallisesti ja teleologisesti. Unionin yleinen tuomioistuin on näet ottanut kantaa SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määrätyn käsitteen ”sääntelytoimi” ulottuvuuteen esittämällä perinteisen tulkinnan unionin oikeudessa tunnustettujen tulkintamenetelmien mukaan. Tällaisella menettelytavalla ei ole vaikutusta siihen, että mainittu käsite merkitsee yhtä SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa nimenomaisesti määrättyä tutkittavaksi ottamisen edellytystä, joka luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden nostaman kumoamiskanteen on täytettävä, eikä se voi johtaa siihen, että unionin yleisen tuomioistuimen perustelut ovat ristiriitaiset.

85 Edellä esitetystä ilmenee, ettei toinen valitusperuste ole perusteltu.

Kolmas valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

86 Valittajat väittävät kolmannessa valitusperusteessa, että unionin yleisen tuomioistuimen SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta omaksumalla tulkinnalla rikotaan perusoikeuskirjan 47 artiklaa sekä ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artiklaa. Asiassa T-177/01, Jégo-Quéré vastaan komissio, 3.5.2002 annetussa tuomiossa (Kok., s. II-2365) on todettu, ettei sillä, että unionin tuomioistuimet tulkitsevat suppeasti suorien kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, voida katsoa taattavan luonnollisille henkilöille ja oikeushenkilöille mahdollisuutta saattaa asiansa tehokkaalla tavalla tuomioistuimen käsiteltäväksi, jotta nämä voisivat riitauttaa sellaisten yleisesti sovellettavien toimien laillisuuden, jotka vaikuttavat suoraan niiden oikeusasemaan.

87 Valittajien mukaan SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta valituksenalaisessa määräyksessä omaksuttu tulkinta merkitsee jopa taantumista ennen Lissabonin sopimuksen voimaantuloa vallinneeseen tilanteeseen nähden. Ennen kyseisen sopimuksen voimaantuloa unionin tuomioistuimet

sovelsivat aineellista arviointiperustetta määrittääkseen luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden asiavaltuuden nostaa kumoamiskanne, kun taas vastedes sovelletaan puhtaasti muodollista arviointiperustetta.

88 Parlamentti, neuvosto ja komissio ovat sitä mieltä, että valittajat saavat tehokasta oikeussuojaa, koska niillä on oikeus nostaa kanne asetuksesta N:o 737/2010, joka on riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanotoimi ja jonka ne ovat riitauttaneet asiassa T-526/10, Inuit Tapiriit Kanatami ym. vastaan komissio, jossa annettiin tuomio 25.4.2013 ja jonka yhteydessä ne ovat voineet esittää samat asiaväitteet, jotka ne ovat esittäneet unionin yleisessä tuomioistuimessa nyt käsiteltävässä asiassa. Neuvosto ja komissio viittaavat lisäksi perusoikeuskirjan 47 artiklaa koskeviin selityksiin ja toteavat, että kyseisen artiklan tarkoituksena ei ole muuttaa perussopimusten mukaista tuomioistuinvalvontaa koskevaa järjestelmää eikä etenkään suorien kanteiden tutkittavaksi ottamista koskevia sääntöjä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

89 Valittajat väittävät kolmannessa valitusperusteessa, että unionin yleisen tuomioistuimen SEUT 263 artiklan neljännestä kohdasta omaksuma tulkinta on ristiriidassa perusoikeuskirjan 47 artiklan kanssa, koska sen mukaan luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt voivat nostaa kumoamiskanteen lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyistä unionin toimista yksinomaan siinä tapauksessa, että kyseiset toimet koskevat noita henkilöitä suoraan ja erikseen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla.

90 Alustavasti on huomautettava, että – kuten SEU 19 artiklan 1 kohdasta ilmenee – unionin tuomioistuin ja jäsenvaltioiden tuomioistuimet varmistavat unionin oikeusjärjestyksen kunnioittamista koskevan tuomioistuinvalvonnan (ks. vastaavasti lausunto 1/09, 8.3.2011, Kok., s. I-1137, 66 kohta).

91 Unioni on lisäksi oikeusunioni, jossa sen toimielimet ovat sellaisen valvonnan alaisia, jonka kohteena on niiden toteuttamien toimien yhteensoveltuvuus etenkin perussopimusten, yleisten oikeusperiaatteiden ja perusoikeuksien kanssa (ks. vastaavasti asia C-550/09, E ja F, tuomio 29.6.2010, Kok., s. I-6213, 44 kohta).

92 Tätä varten yhtäältä EUT-sopimuksen 263 ja 277 artiklalla sekä toisaalta sen 267 artiklalla on luotu täysin kattava oikeussuojakeinojen ja menettelyjen järjestelmä, jonka tarkoituksena on varmistaa unionin toimiin kohdistuva laillisuusvalvonta antamalla se unionin tuomioistuimien tehtäväksi (ks. asia 294/83, Les Verts v. parlamentti, tuomio 23.4.1986, Kok., s. 1339, Kok. Ep. VIII, s. 551, 23 kohta; em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 40 kohta; em. asia Reynolds Tobacco ym. v. komissio, tuomion 80 kohta ja asia C-59/11, Association Kokopelli, tuomio 12.7.2012, 34 kohta).

93 Luonnollisia henkilöitä tai oikeushenkilöitä, jotka eivät voi SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettujen tutkittavaksi ottamisen edellytysten vuoksi riitauttaa suoraan yleisesti sovellettavia unionin toimia, suojellaan siis siltä, että niihin sovelletaan tällaisia toimia. Jos mainittujen toimien täytäntöönpano kuuluu unionin toimielimille, luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt voivat nostaa unionin tuomioistuimissa kanteen soveltamistoimista SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetuin edellytyksin ja vedota SEUT 277 artiklan nojalla kanteen tueksi kyseisen yleisen toimen lainvastaisuuteen. Jos täytäntöönpano kuuluu jäsenvaltioille, luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt voivat vedota kyseisen unionin toimen pätemättömyyteen kansallisissa tuomioistuimissa ja saada nämä esittämään SEUT 267 artiklan mukaisesti tältä osin unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä (ks. vastaavasti em. asia Les Verts v. parlamentti, tuomion 23 kohta).

94 Tähän perustuen on täsmennettävä, että yksityisillä on kansallisen oikeudenkäynnin yhteydessä oikeus riitauttaa tuomioistuimissa minkä tahansa sellaisen päätöksen tai muun kansallisen toimen laillisuus, joka liittyy yleisesti sovellettavan unionin toimen soveltamiseen niiden osalta, ja vedota viimeksi mainitun toimen pätemättömyyteen (ks. vastaavasti em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 42 kohta ja em. asia E ja F, tuomion 45 kohta).

95 Tästä seuraa, että pätevyyden arviointia koskeva ennakkoratkaisupyyntö on kumoamiskanteen kaltainen keino valvoa unionin toimien laillisuutta (ks. yhdistetyt asiat C-143/88 ja C-92/89, Zuckerfabrik Süderdithmarschen ja Zuckerfabrik Soest, tuomio 21.2.1991, Kok., s. I-415, Kok. Ep. XI, s. I-29, 18 kohta ja yhdistetyt asiat C-453/03, C-11/04, C-12/04 ja C-194/04, ABNA ym., tuomio 6.12.2005, Kok., s. I-10423, 103 kohta).

96 Tässä yhteydessä on huomautettava, että kun kansallinen tuomioistuin katsoo, että yksi tai useampi asianosaisten esittämistä tai mahdollisesti viran puolesta tutkittavista unionin toimen pätemättömyysperusteista on perusteltu, sen on lykättävä asian käsittelyä ja pyydettävä unionin tuomioistuimelta pätevyyden arviointia ennakkoratkaisumenettelyssä, koska ainoastaan unionin tuomioistuimella on toimivalta todeta unionin toimen pätemättömyys (asia C-344/04, IATA ja ELFAA, tuomio 10.1.2006, Kok., s. I-403, 27 ja 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

97 Perusoikeuskirjan 47 artiklalla myönnetystä suojasta on huomautettava, että tuon artiklan tarkoituksena ei ole muuttaa perussopimuksissa määrättyä tuomioistuinvalvontaa koskevaa järjestelmää eikä etenkään niitä sääntöjä, jotka koskevat unionin tuomioistuimissa suoraan nostettujen kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, kuten myös ilmenee kyseiseen 47 artiklaan liittyvistä selityksistä, jotka on SEU 6 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan ja perusoikeuskirjan 52 artiklan 7 kohdan mukaan otettava huomioon perusoikeuskirjaa tulkittaessa (asia C-283/11, Sky Österreich, tuomio 22.1.2013, 42 kohta ja asia C-426/11, Alemo-Herron ym., tuomio 18.7.2013, 32 kohta).

98 SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määrättyjä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä on siis tulkittava tehokasta oikeussuojaa koskevan perusoikeuden valossa tämän kuitenkaan johtamatta mainitussa perussopimuksessa nimenomaisesti määrättyjen edellytysten sivuuttamiseen (ks. vastaavasti em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 44 kohta ja em. asia komissio v. Jégo-Quéré, tuomion 36 kohta).

99 Kansallisten tuomioistuimien roolista, joka on mainittu tämän tuomion 90 kohdassa, on huomautettava, että kansalliset tuomioistuimet toteuttavat yhteistyössä unionin tuomioistuimen kanssa niille yhteisesti annettua tehtävää turvata se, että perussopimusten tulkinnassa ja soveltamisessa noudatetaan lakia (em. lausunto 1/09, 69 kohta).

100 Jäsenvaltioiden on siis luotava oikeussuojakeinojen ja menettelyjen järjestelmä, jolla voidaan taata perusoikeus tehokkaaseen oikeussuojaan (em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomion 41 kohta ja em. asia komissio v. Jégo-Quéré, tuomion 31 kohta).

101 Tuo jäsenvaltioiden velvollisuus on vahvistettu SEU 19 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, jonka mukaan jäsenvaltiot ”säätävät tarvittavista muutoksenhakukeinoista tehokkaan oikeussuojan takaamiseksi unionin oikeuteen kuuluvilla aloilla”.

102 Tässä yhteydessä silloin, kun unioni ei ole antanut asiaa koskevia säännöksiä, kunkin jäsenvaltion asiana on sisäisessä oikeusjärjestyksessään määrittää tämän tuomion 100 ja 101 kohdasta sekä tehokkuus- ja vastaavuusperiaatteesta ilmeneviä vaatimuksia noudattaen toimivaltaiset tuomioistuimet ja antaa menettelysäännöt sellaisia oikeussuojakeinoja varten, joilla pyritään turvaamaan yksityisillä unionin oikeuden perusteella olevat oikeudet (ks. vastaavasti asia C-268/06, Impact, tuomio 15.4.2008, Kok., s. I-2483, 44 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; asia C-118/08, Transportes Urbanos y Servicios Generales, tuomio 26.1.2010, Kok., s. I-635, 31 kohta ja yhdistetyt asiat C-317/08-C-320/08, Alassini ym., tuomio 18.3.2010, Kok., s. I-2213, 47 ja 61 kohta).

103 Niistä oikeussuojakeinoista, joista jäsenvaltioiden on säädettävä, on todettava, että joskin EUT-sopimuksessa on otettu käyttöön tiettyjä suoria kanteita, joita luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt voivat tarvittaessa nostaa unionin tuomioistuimissa, EUT-sopimuksen ja SEU 19 artiklan tarkoituksena ei kuitenkaan ole ollut perustaa kansallisissa tuomioistuimissa unionin oikeussääntöjen noudattamisen varmistamiseksi muita oikeussuojakeinoja kuin ne, jotka on otettu käyttöön kansallisessa oikeudessa (asia C-432/05, Unibet, tuomio 13.3.2007, Kok., s. I-2271, 40 kohta).

104 Asia olisi toisin ainoastaan, jos kyseisen kansallisen oikeusjärjestyksen rakenteesta ilmenee, ettei ole olemassa mitään sellaista oikeussuojakeinoa, jolla voidaan vaikka liitännäisesti varmistaa yksityisillä unionin oikeuden perusteella olevien oikeuksien kunnioittaminen, tai jos yksityisten ainoana keinona saada asiansa käsitellyksi tuomioistuimessa olisi se, että ne joutuvat rikkomaan lakia (ks. vastaavasti em. asia Unibet, tuomion 41 ja 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

105 Valittajat ovat väittäneet, että unionin yleisen tuomioistuimen SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa olevasta käsitteestä ”sääntelytoimi” omaksuma tulkinta johtaa oikeussuojan puuttumiseen ja se on ristiriidassa perusoikeuskirjan 47 artiklan kanssa, koska sen seurauksena kaikki lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet on käytännössä vapautettu tuomioistuinvalvonnasta, ja tästä on todettava, että perusoikeuskirjan 47 artiklassa myönnetty suoja ei edellytä, että yksityinen voi varauksettomasti nostaa lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyistä unionin toimista kumoamiskanteen suoraan unionin tuomioistuimissa.

106 Lopuksi on huomautettava, ettei kyseinen perusoikeus eikä SEU 19 artiklan 1 kohdan toinen alakohta edellytä, että yksityinen voi nostaa suoraan tällaisista toimista kanteen kansallisissa tuomioistuimissa.

107 Näin ollen kolmas valitusperuste on hylättävä perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

Asianosaisten ja muiden osapuolten lausumat

108 Valittajat vetoavat neljännessä valitusperusteessaan selvitysaineiston huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla. Ne huomauttavat tässä yhteydessä, että unionin yleinen tuomioistuin on useaan otteeseen ottanut vääristyneellä tavalla huomioon niiden esittämät väitteet siitä, missä määrin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksytyt toimet kuuluvat SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa olevan käsitteen ”sääntelytoimi”alaan. Unionin yleinen tuomioistuin on etenkin sekoittanut niiden väitteet parlamentin ja neuvoston väitteisiin. Päätelmään, jonka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt, liittyy siis useita ilmeisiä arviointivirheitä, joten unionin tuomioistuimen on kumottava valituksenalainen määräys tai ainakin kyseisen määräyksen se osa, joka koskee käsitteen ”sääntelytoimi” tulkintaa, ja tutkittava itse valittajien tältä osin esittämät väitteet.

109 Parlamentin mielestä tämän valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi. Valittajat pyrkivät todellisuudessa siihen, että ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt väitteet tutkitaan uudelleen. Kyseinen valitusperuste on joka tapauksessa perusteeton, koska unionin yleinen tuomioistuin ei ole tulkinnut virheellisesti valittajien väitteitä. Valittajat eivät ole myöskään osoittaneet, että väitetyillä virheillä olisi ollut vaikutuksia siihen unionin yleisen tuomioistuimen toteamukseen, jonka mukaan riidanalainen asetus ei ole SEUT 263 artiklassa tarkoitettu ”sääntelytoimi”.

110 Neuvoston ja komission mielestä tämä valitusperuste on hylättävä, koska valittajat eivät mainitse niitä tosiseikkoja tai todisteita, jotka unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut huomioon vääristyneellä tavalla.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

111 Valittajat vetoavat neljännessä valitusperusteessaan tiettyjen niiden unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämien väitteiden huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla ja pyrkivät näin kyseenalaistamaan unionin yleisen tuomioistuimen päätelmän, jonka mukaan SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu käsite ”sääntelytoimi” ei kata lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia.

112 Tässä tapauksessa on kuitenkin todettava, että – kuten tämän tuomion 61 kohdasta ilmenee – unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti katsonut, että kyseinen käsite ”sääntelytoimi” ei kata lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia. Vaikka unionin yleinen tuomioistuin olisi siis ottanut vääristyneellä tavalla huomioon joitakin valittajien väitteitä, tällaisella vääristyneellä tavalla huomioon ottamisella ei olisi kuitenkaan vaikutusta valituksenalaisen määräyksen määräysosaan eikä se voisi siis johtaa kyseisen määräyksen kumoamiseen.

113 Tässä tilanteessa neljäs valitusperuste on hylättävä.

114 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että koko valitus on hylättävä, koska yhtäkään valittajien valitusperusteista ei ole hyväksytty.

Oikeudenkäyntikulut

115 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

116 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Jos ensimmäisessä oikeusasteessa väliintulijana esiintynyt, joka ei itse ole tehnyt valitusta, osallistuu asian käsittelyyn unionin tuomioistuimessa, unionin tuomioistuin voi mainitun 184 artiklan 4 kohdan nojalla määrätä, että se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan. Mainitun työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan, jota myös sovelletaan valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

117 Koska parlamentti ja neuvosto ovat vaatineet, että valittajat velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, ja koska nämä ovat hävinneet asian, valittajat on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan parlamentille ja neuvostolle valituksesta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

118 Komissio vastaa väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesesie, Allen Kooneeliusie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council Greenland (ICC-Greenland), Johannes Egede ja Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK) vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja heidät velvoitetaan korvaamaan Euroopan parlamentille ja Euroopan unionin neuvostolle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset